

[Niels Mørk.]

det er jo klart, at der i dette forslag — det er jo ikke et lovforslag, det er et forslag til beslutning — er mange aspekter; mange detaljer, og de vil nok egne sig mest til den udvalgsbehandling, som jeg forudser kommer.

Ja, det kunne være fristende at gå ind på en række andre detaljer, men af hensyn til tiden skal jeg nøjes med at udtale håbet om, at vi trods alt i det udvalg, jeg foreslår nedsat, kan finde en vej frem til enighed om forslaget. Der er i dette forslag så mange nødvendige forbedringer for de økonomisk henseende dårligst stillede i dette land, som jeg mener, at folketinget har pligt til at gennemføre.

Chr. Madsen: Også jeg er i den situation, at jeg kan takke for den sympati, næsten alle ordførere har udtrykt for en førtidspension. Men først et par ord om socialdemokraternes forslag.

Vi er enige med dem. Vi er enige med dem om, at folkepensionen skal løftes ud af det almindelige sociale almissepræg, som den har haft i mange, mange år. Folkepensionen må være en pension, og den skal ligestilles med tjenestemandspensionen. Vi skal have ryddet op i alle de fortvivlede pensionsbestemmelser, vi har her i landet, og målsætningen må være den, at man får noget af det, man kan kalde en samfundspension, der er gældende for alle. Hvis man vil have mere i pension, må det blive de enkelte borgeres egen sag at opsamle til den, uden at man skattemæssigt eller på anden måde privilegerer sådanne pensionsbestræbelser.

Vi har i mange år talt om, at dækningsprocenten, altså forholdet mellem folkepensionen og det, der tjenes ude på arbejdsmarkedet, ikke har været rimelig, og det må ændres hurtigst muligt. Nu ved jeg da godt, at man kan foretage så mange forskellige beregninger, men den sidste beregning, vi har fået i et udvalg vedrørende folkepensionerne, viser jo, at for mænd var folkepensionen i procent af gennemsnitslønnen i 1962 37,9, og den er steget ganske langsomt til i 1967 at være 41,3. Vi har som sagt igennem mange år talt om denne dækningsprocent — det er

vi jo forpligtet til i en international konvention herom — og vi har fået mange forskellige tal. Uanset hvor mange forskellige tal vi har fået, og uanset hvor meget man har ment der skulle fradrages og lægges til, så har folkepensionen i forhold til lønningerne næsten ikke bevæget sig, den har i hvert fald ikke bevæget sig i den rigtige retning, og dér er vi enige med forslagsstillerne om, at man inden for en ganske kort årrække må have fastslået og fastbundet i lov, at folkepensionen herefter skal stige, sådan at den kommer til at andrage en betydelig større procent end den, vi kender nu, i forhold til hvad man tjener ude på arbejdsmarkedet.

Det er også forslagsstillerens hensigt, og dér har de jo, efter hvad jeg kan se, været i nøje overensstemmelse med den såkaldte K-skitse, som de konservative fremførte, da man havde en debat om en almindelig tillægspension. Og hvis der nu skal være mening med politik, så må det da være sådan, at når der er et så klart flertal for, at disse pensioner skal forhøjes, så må det gøres nu. Det kan ikke hjælpe noget, at man kommer og siger: ja, men nu er der en hel masse andre ting, der skal gøres, nu må vi udsætte den dér sag i en lang, lang årrække, før vi gør det. Jeg fik det indtryk, da de konservative kom med K-skitzen, at da var de indstillet på, at problemet skulle løses, så snart de fik magt dertil. Nu er der magt dertil, og så må tiden være inde til, at vi tager den sag op, sådan at vi får et skred, sådan at vi inden alt for mange år kan sige, at dækningsprocenten er oppe på 60, måske 65. Jeg vil gøre opmærksom på, at tjenestemandspensionerne har en dækningsprocent på 75 af slutlønnen, og jeg kan ikke se noget som helst rimeligt i, at der skal være pensionsordninger for en del af samfundet, men andre, ringere pensionsordninger for en anden del af samfundet.

Så må jeg sige et par ord om vort eget forslag om en førtidspensionsordning. Alle ved jo, at der sker vældige strukturændringer inden for vort lille samfund, og alle ved, at der kommer flere strukturændringer i den nærmeste fremtid. Alt dette forårsager, at den ældre arbejdskraft, det, som vi har kaldt arbejdskraften fra 60 til 67 år, i visse